

dicht hè, komt de pers hierachter dan is het met mijn jongen gedaan.”

“Vanzelfsprekend, meneer. U had het zojuist over de chirurgen, ik ga er meteen mee aan de slag.”

Er schoot hem nog iets te binnen. “O ja, Rose, daarna is het ook voor jou weekend. De president heeft me zojuist verteld dat het uren kan duren, misschien wordt het wel morgenvroeg voordat we meer weten.”

“Komt niets van, meneer, ik heb nog bergen achterstallig werk en daar heb ik nu eindelijk tijd voor.”

Hij wilde hier verder geen invloed op uitoefenen en zei toegeeflijk: “In dat geval, breng me een kan verse koffie en regel wat broodjes voor me alsjeblieft. Houd het simpel, ham en kaas is prima, en iets hartigs, soep of zo. Je ziet maar. Voor ik het vergeet,” voegde hij eraan toe, “laat de conciërge ergens een stretcher voor me vandaan toveren. Het kon wel eens een lange nacht worden.”

Vietnam, maart 1968

John Cole hield zich in bij het bereiken van de oerwoudrand, zocht liggend dekking achter een dikke boom en gebaarde de anderen hetzelfde te doen. Tot zover hadden ze het gered. Nog vijf minuten. Zijn verrekijker speurde de nabije omgeving af, in het bijzonder de open plek driehonderd meter verderop. Een klein stemmetje in hem zei dat er iets goed mis was. Maar wat? Alles oogde vredig, geen reden om zich ongerust te maken. Nogmaals ging hij met zijn kijker de omgeving af, was daar iets? Nee, slechts een donkere schaduw, even het alarmerende signaal dat er iets bewoog. Nogmaals zocht hij die plek. Nee, niks te zien. Na een schuine blik op z'n horloge gingen er vier vingers omhoog: nog vier minuten.

"Jij dekt links, jullie twee rechts. Jim, jij vormt de achterhoede," gebaarde hij. "Mitch rent met mij mee. De gewonde neem ik onder mijn hoede, wanneer er iets met mij gebeurt, neem jij hem over. Nieuw verband krijgt Parker zo gauw we veilig aan boord zijn." Daarna, kort tot de anderen: "Jullie zorgen voor rugdekking." Plots vloog, zo'n honderd meter van hen vandaan, een vijftal vogels luid fladderend de lucht in. Snel draaide hij zich om en hij speurde bezorgd naar een mogelijke bron van de rustverstoring. Niets. Zich fluisterend naar Mitch buigend, vroeg hij: "Waar is Harbut eigenlijk?"

"Die bleef achter, was voortdurend wantrouwig. Steeds had hij het gevoel dat we achtervolgd werden."

Ze hoorden een verdacht zacht geritsel van opzij en Jim richtte onmiddellijk zijn mitrailleur. John drukte die meteen weer naar beneden. "Waarom zo opgefokt? Het is Marvin."

"Wat kan jij ons de stuipen op het lijf jagen, man, net zat je nog achter ons en nu ben je ineens weer hier. We hadden je bijna met lood volgepompt."

Marvin Harbut, een Afro-Amerikaan van ruim een meter negentig grijsde. "Oren beter wassen, jochie," spotte de reus, "als iemand met lood sproeit, ben ik het. Dat beetje geluid heb ik bewust gemaakt zodat jullie mij op tijd hoorden. Ik vertrouw het al een tijdje niet, boss," ging hij verder tegen John, "ik had steeds het gevoel dat ze ons op de hielen zaten en daarom heb ik me terug laten zakken en tien minuten gewacht; nada, geen hond te bekennen. Of ze

zijn goed of ik ben een beetje van het padje af. Ik vrees het eerste, namelijk dat ze bijzonder goed zijn!”

“Ik had ook zo’n vreemd voor gevoel en we moeten deze open plek nog over, daar is onze ontmoetingsplek.” Na een blik op de kaart geworpen te hebben, wees hij vervolgens naar de kortst bijzijnde inham waarvan vanwege het slechte weer van de laatste dagen het water buiten de oevers was getreden. “Het is onze enige kans. Nog een paar uur in dit weer naar een volgend oppikpunt gaat onze gewonde golden boy niet trekken.”

“Wij ook niet,” vulde Harbut laconiek aan.

Cole liet de laatste opmerking langs zich afglijden en ging verder. “Nog drie minuten te gaan, ik hoop dat die verdomde helikopter het redt.”

Ze mochten niet eens mopperen, vanwege de noordoostmoesson waren ze ten zuiden van het vijandelijke kamp gedropt, waardoor het risico dat het geluid van de helikopter in het dorp te horen was, aanzienlijk werd verkleind. De afstand die ze moesten overbruggen werd daardoor aanmerkelijk ingekort. Slechts één vijandelijke patrouille waren ze tegengekomen. Omdat deze naar het noorden trok was die luidruchtiger geweest dan normaal zodat ze ruimschoots de tijd hadden gehad om in dekking te gaan. Ongezien hadden ze het kamp bereikt. De bewaking hier bestond uit oude mannen en jonge jongens, wees een korte verkenning uit. Wat Parker betreft was dat dubbel geluk. Het viel te betwijfelen of die zijn ware identiteit voor meer ervaren ondervragers verborgen had kunnen houden.

Nu was de overval bij zonsopgang een complete verrassing, in no time werden de slaperige bewakers overmeesterd. “Wat nu?” had Marvin gefluisterd met het bekende gebaar van zijn hand over z’n keel.

Cole was echter onverbiddelijk. “Nee, geen sprake van. Deze dorpeelingen zijn boeren, geen geharde Vietcongstrijders. Goed vastbinden, prop in de mond en met een beetje geluk zitten we allang op zee als ze deze gasten ontdekken.” Hoewel aan alles te zien was dat de donkere Amerikaan daar heel anders over dacht, begon hij zonder tegenspraak aan zijn opdracht. Zeven minuten later waren ze weer op pad, naar het zuiden.

Aanvankelijk hield de jonge Parker zich goed en lag het tempo hoog. Het tweede uur betaalde hij echter de tol voor de zware inspanningen, het verband om zijn rechterbeen kleurde bloedrood en Cole was gedwongen een korte verzorgingsstop in te lassen. Daarna ging het steeds moeizamer, vooral omdat het oerwoud steeds dichter werd en er een nieuwe wolkbreuk losbarstte. Dat laatste maakte dat ook het oversteken van een zich in de breedte verdubbelde rivier nog meer tijd en energie kostte. Voortdurend waren ze op hun hoede voor vijandelijke patrouilles. Open terrein werd vermeden om te voorkomen dat ze van grote afstand zichtbaar waren.